

OPINIONS

Nº 9 - juliol i agost del 2009

Conte dedicat al jovent

Text traduït al català i modificat.

L'aiguadera

Una carregadora d'aigua de la Xina era portadora de dues grans tines, les quals penjaven a banda i banda d'un pal travessat a l'espatlla. Una de les tines era nova, perfecta, lluiïa amb tot el seu esplendor, era llisa i fina, i conservava l'aigua clara i fresca tot el llarg del camí, des del rierol fins la casa del seu amo. N'estava molt orgullosa, doncs complia a la perfecció la finalitat per la que va ser creada.

L'altra tina, ja era vella i molt desgastada, havia perdut la seva finor i brillantor i tenia algunes esquerdes per les quals anava perdent l'aigua que amb tanta cura omplia la seva aiguadera. En arribar a lloc, solament portava una part de la seva càrrega fent-la sentir molt avergonyida i trista.

Va anant passant el temps i un dia la tina vella va parlar a la carregadora d'aigua dient-li << Em sento vella i inútil doncs degut a les meves esquerdes només pots lliurar part de l'aigua amb la que tu m'omples cada dia, deixant així d'obtenir els guanys que hauries de rebre si portessis una tina nova>>.

La carregadora se la va mirar mentre l'anava omplint d'aigua, i amb un somriure i molta dolçor li va dir: <<No t'entristeixis perquè en arribar a lloc només portis una part del teu contingut, quan tornem cap a casa m'agradaria que et fixessis en les boniques flors que hi ha al llarg del camí i em diguessis què t'han semblat>>.

La tina vella així ho va fer, i es va adonar, que en tot el trajecte hi havia una meravellosa frondositat de flors de tots els colors, i que la gent, al mirar-les, quedaven bocabadats... Però amb molta recança, no podia deixar de pensar que l'aiguadera després de l'esforç que suposava el portar les tines a l'espatlla, deixava de percebre una part de la paga, pel fet que ella anava perdent aigua tot el camí.

En arribar a lloc l'aiguadera li va dir, <<T'has adonat que les flors només creixen a la vora d'on passes tu? Sempre he sabut de les teves esquerdes, però també sabia que eren producte del molt ús que he fet de tu, i no he volgut menysprear-te perquè el pas dels anys hagin produït un desgast en la teva carcassa, sinó que vaig reflexionar la manera de treure'n un profit. Em va semblar bona idea sembrar llavor de flors al llarg de tot el sender per on passàvem, i així tu a través de les teves esquerdes les podies anar regant... i ja en veus el resultat... són l'alegria de tothom que les mira, i a mi em permet agafar-ne unes quantes cada dia, fer-ne un pomet, i portar-les a la meva mare.

A ella li agradaven molt, i encara que en la actualitat només és conscient d'algunes coses que passen en el seu entorn, cada vegada que deixo a la seva falda les meves flors, em fa un somriure, els seus ulls s'humitegen i les nostres mirades s'ajunten amb una lluentor i una profunditat especial. Són moments d'una gran proximitat que percebem sense dir-nos cap paraula, i mentre acarono les seves mans i els meus llavis li fan un petó ple d'amor, sé que en aquell instant els nostres cors senten un gran lligam i que a les dues ens agradaria... que el rellotge s'aturés per sempre...

Com pots veure, si no fossis exactament com ets, amb totes les teves esquerdes, no hagués pogut ser possible crear l'encant d'aquestes flors i donar-me la satisfacció de portar-les a la persona que més estimo, i que amb il·lusió encara, pot gaudir del seu aroma i la seva bellesa>>.

Aquest és la fi del conte.

Benvolgut jovent:

Vosaltres sou com la tina nova. Teniu tot el dret de sentir-vos plens d'orgull, esteu plens d'anhels... de desitjos, i sou portadors d'una gran vitalitat... Ben segur penseu que el món necessita un canvi i que vosaltres en sou els portadors... i teniu raó. Voleu fugir del niu on fins ara heu trobat un aixopluc per les vostres cuites i fer-ne un de propi... Potser a algú de vosaltres no li valen les reflexions que la gent gran us pugui aportar, ja que carregats d'il·lusions teniu necessitat d'adquirir els vostres propis coneixements que ben segur, us duran a la maduresa que es necessita per anar seguint un camí, que tot just, degut a la vostre joventut, acabeu de començar... però...

Quan mireu les tines del vostre voltant plenes d'esquerdes produïdes pel pas del temps... mireu-les amb tendresa, penseu en un racó de la vostra ment i sentiu dins el vostre cor, que són degudes al desgast de molts dies i de moltes nits, de moltes hores de maldecaps dedicades a vosaltres amb sacrifici, però amb amor, sense plànyer ni demanar res... i penseu... que en el fons de la seva ànima, després de tanta lluita i tant defalliment, els agradaria poder mirar en darrera i trobar un camí ple de boniques flors, produint aquestes, la seva alegria i el seu consol... Si us plau... no oblideu mai a qui amb tanta estima i a través de les seves esquerdes, us varen anar regant dia a dia.

Mª Mercè Usón

“Opinions” se'n va de vacances el mes d'agost, i us desitja que les vostres siguin plenes de satisfacció. Al setembre, si no hi ha res de nou, tornarà amb noves curiositats i noves preguntes per fer.

Desitjaria que vosaltres, jovent, ben segur amb moltes coses a dir, féssiu arribar poemes, pensaments, escrits, comentaris, coses que en solitari, o quan us reuniu en parreu o us neguitegen. Només demano, respecte per tothom en general i res de xafarderies ni comentaris vers la política. Podeu firmar amb nom propi, pseudònim, o no firmar, però sempre el vostre comentari particular o en grup, serà exposat com fet per vosaltres.

Des de fa tres mesos el full “Opinions” està penjat a Internet a les adreces que trobareu al final d'aquest punt. La idea de penjar el full a la Xarxa prové d'un sacerdot que té cura de 12 parròquies de la Segarra i a qui tinc en molta estima. Si us hi connecteu, veureu que a la dreta del nen i el gos que estan pregant, a sota del títol Opinions hi ha un escrit que diu << que no necessàriament vol dir que comparteixi plenament.>> A vegades no estem de comú acord amb la nostra manera de pensar però, sempre amb un bon diàleg arribem a una entesa.

Pot fallar alguna de les adreces, per això incloc els dos enllaços mitjançant els quals hi podeu accedir. Si voleu enxiquir la lletra, ja que surt molt gran, podeu fer-ho prement la tecla corresponent al tant % que es troba a la barra d'eines, aconseguint així la mida que desitgeu.

<http://eduardribera.galeon.com>

<http://eduardribera.galeon.com/opinions.htm>

La Contra del meu escrit anterior...

Amb un petit diàleg mantingut fa dies amb una persona jove, (i val a dir, no del tot imparcial) em va manifestar que trobava exagerat el punt escrit el mes passat en el full Opinions, en el que feia esment de la por que ens van voler infondre els ministres de l'Església quan ens ensenyaven "La doctrina". Deia també en el meu escrit, que la por, entre altres coses, crea insatisfaccions i inseguretats...

Per experiència pròpia i de molta gent que estan arribant o sobrepassen els seixanta anys, puc dir, que en la nostra infantesa, adolescència i joventut, la por va ser l'arma més poderosa amb què tant els polítics com els membres de l'Església ens van voler sotmetre d'una manera dictatorial i vam haver de suportar sense obrir boca. Per tant, segueixo opinant el mateix i em **ratifico** amb el meu escrit.

També em va dir, que en la actualitat és l'única entitat social a qui preocupa problemes com l'avortament, la bio-genètica, l'eutanàsia, etc. etc... i em va anomenar que hi ha molts col·lectius i individus que aporten coses bones amb el seu comportament i no n'havia fet esment. **Tenia raó**. El bo l'acostumem a donar com a sabut i normal, i sense cap malícia no l'anomenem.

Una bona demostració d'aquesta gent bona són els laics, sacerdots i religiosos, sigui a prop nostre o terres enllà, que donen el millor de la seva vida per seguir les ensenyances del Mestre, i una bona manera per arribar a Ell es estar a l'aguait per poder donar cura de cos i ànima a qui ho necessita... Col·lectius impossible d'anomenar-los a tots, o individus que fan una tasca d'una manera altruista perquè creuen en l'amor... L'amor que poden necessitar els sense sostre, els que passen gana, els que vénen amb la il·lusió de trobar un món millor, els que en arribar a grans han perdut la salut i degut a això són arraconats i oblidats pels seus estimats... i tants i tants que necessiten ajuda d'una manera material o afectiva i que troben en aquesta gent bona, una gran ajuda.

Lluny de casa nostra tenim els missioners que donen tot el que tenen, els seus coneixements, la salut, inclòs la vida, i passen els seus millors anys fent tasques àrdues sense cap premi material, només pensant que poden fer per una pobra gent que no tenen cap culpa d'haver nascut en un país que hi ha mancança de tot i que el seu problema és sobreviure.

Un bon exemple ha estat en Vicens Ferrer, mort no fa gaire, que va deixar "la comoditat de ser jesuïta i tenir la vida resolta", per dedicar-se als més desvalguts, primer sol, i després al costat de la seva muller, fent tots dos un pacte d'amor per ensenyar i donar les eines apropiades per saber tirar endavant a una de les comunitats més pobres de la Índia, "els intocables", gent que estaven condemnats de per vida a la fam i a les malalties que comporta la misèria.

Ben aprop nostre, tenim la Llar Santa Anna, ubicada a prop del Castell del Remei. Tots sabem el gran exemple que donen els Germans Franciscans de la Creu Blanca, amb la seva dedicació i sacrifici, que cada dia renoven per amor a Déu, al seu fundador i els nois que estan sota la seva tutela.

Amb aquest escrit vull deixar testimoni, entre altres coses, que **sí** sabem hi ha gent molt bona, i que els meus comentaris vers l'Església no han estat un tòpic per omplir uns fulls, sinó que es basen en el raonament que m'ha produït la lectura de molta bibliografia i un excés d'estimació cap a una **Entitat** la qual m'agradaria fos un mirall per altres cultures i altres religions.

Ja havia finalitzat el borrador d'aquest full quan he rebut el correu electrònic d'un jove que ha finalitzat la seva tesi doctoral sobre teologia, agafant la branca de "cristologia" (estudi basat en la persona i l'obra de Crist) i que el dia 29 de juny, s'adreça a un jesuïta, professor en teologia i gran escriptor, manifestant juntament amb altres joves, el desacord amb l'ostentació i amb la manera de fer de les altes jerarquies de l'Església i dels seus preveres, (salvant honroses excepcions). I amb un gran crit d'angoixa, es fan les mateixes preguntes (fil per randa) que vaig exposar en el full Opinions el mes passat, plantejant-se el seguir dins una Església com l'actual o seguir fidels a les ensenyances que Jesús va donar en el seu mestratge. M'ha semblat interessant fer-vos-en esment. **Mª Mercè Usón**

Cànon de L'Església 212 & 3 "Els fidels".

Acollint-me al cànon dalt esmentat i com a batejada en Crist, per tant pertanyent a l'Església Catòlica, tinc tot el dret d'expressar el que m'agrada i el que no de la meua Església, tant la universal com la local. No solament hi tinc el dret sinó el deure. Les lleis de l'Església així ho diuen.

Aquest cànon diu el següent. <<En la mesura de llur ciència, competència i aptitud, tenen el dret, [els fidels] i àdhuc a vegades el deure, de manifestar als Pastors sagrats el seu parer sobre les coses referents al bé de l'Església i de fer-ho conèixer als altres fidels, salvada la integritat de la fe i dels costums i la reverència envers els Pastors i atesa la utilitat comuna i la dignitat de les persones >>

El que un Pastor faci o deixi de fer en la seva vida privada fora del recinte de l'Església és cosa seva, no ens pertany sempre i quan no afecti amb el seu comportament la missió pastoral que té encomanada. Però el que fa dins el seu recinte **sí** ens ha de preocupar. L'Església és un lloc de trobada de **tots** els fidels, i en ser-ne ell el cap, li correspon donar exemple si més no, amb un comportament basat en uns paràmetres d'educació i de respecte.

No tenim la capacitat de canviar les coses que no ens agraden amb una vareta màgica, però com a mínim, tenim el deure de voler-ho fer quan són inherents a circumstàncies i a persones les quals han escollit per viure, un medi per atansar-nos a Déu.

Ens ha semblat assenyat, ensenyar als nostres fills, que la puntualitat és un signe de bona educació, a anar vestits amb correcció i amb la indumentària pertinent al lloc on assistim a algun esdeveniment especial. A saber aguantar la calor i el fred quan hi ha un gran col·lectiu que està passant per la mateixa climatologia, i a no gesticular bellugant la roba amb desesperació quan aquesta ens fa nosa degut a la calor.

*Si el mateix dia en dos llocs diferents i en un interval de tres quarts d'hora, se surt revestit de la Sagristia i per combatre la calor, en arribar al mig de l'Altar, un es desprèn d'un ornament sagrat i el **llença** a terra, i sense bellugar-se d'on és, com a justificant no més diu "Que l'hàbit no fa al monjo", i al finalitzar la cerimònia no s'ajup a arreplegar-lo. És gaire bé impossible no adonar-se i comentar aquest incident, **potser no fet amb malícia** però, **sí donant la impressió** d'anar de "progre", i d'un "no cal seguir les normes establertes en quan la indumentària establerta per dir la Missa".*

*Quan es pertany a un col·lectiu **per vocació**, però erròniament es creu que aquest col·lectiu està per sobre de la resta de la gent, i que s'és portador d'un canvi vers l'Església des de les seves arrels. No s'ha d'oblidar que som molts que desitgem aquest canvi a tots nivells, però que s'ha de fer amb mesura i intel·ligència, i no amb imposicions d'una manera dictatorial.*

*All nostra poble s'ha fet una trobada de jovent, la majoria de fora, entre altres actes, es va celebrar una missa feta amb molta originalitat. Ben vinguts siguin si han sabut trobar en les parets i en el **terra** de la nostra Església, l'espiritualitat que la gent gran trobem en la comoditat dels nostres bancs, per sort, alguns d'ells encoixinats.*

S'han recollit firmes per solidaritzar-se amb el mossèn actual, degut al que vaig escriure el mes passat. El que hi hagi diversitat d'opinions sempre és bo, cadascun tenim la nostra, i totes són vàlides si estan basades en una realitat i són fetes amb educació i respecte.

És molt difícil no experimentar un sacseig anímic si els comentaris o les crítiques fereixen el nostre interior. Però s'hauria d'acceptar que la crítica és un ingredient d'humilitat per millorar la nostra manera de fer i és un crit d'alerta al nostre comportament, sobretot si hem de donar exemple amb els nostres fets.

Mª Mercè Usón

Arranjament sobre poemes cantats per en Lluís Llac

*Tinc un clavell per tu,
que potser tens pena al cor
i nostàlgies als ulls.
Jo només passava, ni sé on anava, però penso que...*

*Tinc un clavell per tu,
si tens el cor malalt d'amor,
o et fareix el món,
o et sembla tan difícil veure a la finestra
un poc de llum.*

*Tinc un clavell per a tu,
sé que potser em poso on no puc,
però un somriure teu
em faria un sant amb la feina acabada.
I és així que...*

*Tens un clavell per a mi,
que a voltes tinc tristesa als ulls
i nostàlgia al cor,
i em sembla tan difícil veure a la finestra
un poc de llum.*

*Arribem tard a voltes
sense saber que a voltes
el fràgil art d'un gest senzill podria dir-te que...*

*Només així, em deixo que tu em deixis;
així, només, et deixo que ara em deixis,
Jo tinc, per tu, un niu en el meu arbre,
i un núvol blanc, penjat d'alguna branca.
Molt blanc...*

*Tenim ressons tan secrets dins nostre
i massa sovint no en sabem quasi res,
pensem que anem per un camí plàcid
on tot és ben previst i res no ens sorprèn,
però arriba el desig de sobte
i ens trenca els motlles dels membres i els sentiments.*

*Quan el desig no fa el camí a soles
i busca companya en la solitud,
el cor naufraga en un mar d'angoixes
i el cos neguiteja sense aixopluc,
desig de passió extrema
q. ens neix al sexe d'un somni mai satisfet.*

*Anem bastint un gest rutinari
però arriba de sobte el desig...*

Els dos amics

Explica una llegenda àrab que dos amics viatjaven pel desert. En un determinat moment van discutir i un li va donar una bufetada a l'altre. Aquest, profundament ofès, sense dir res, va escriure a la sorra: <<Avui, el meu millor amic m'ha bufetejat el rostre>>.

Cansats, van seguir endavant fins que veieren un oasi. Torturats per la set, ambdós van començar a córrer i el primer que va arribar sense pensar-s'ho gens es va llençà dins d'una bassa plena d'aigua però, la bassa era molt fonda i en poc temps va començar a ofegar-se.

L'altre amic es va tirar ràpidament a salvar-lo malgrat que la seva experiència nedadora era quasi nul·la. En recuperar-se tots dos de l'ensurt, el que s'havia llençat primer a l'aigua, agafà una pedra punxeguda i va escriure sobre una pedra més gran: << Avui el meu millor amic m'ha salvat la vida >>.

Intrigat el seu amic li preguntà: Per què després de bufetejar-te has escrit a la sorra i ara ho fas a la pedra? Somrient, l'altre va respondre: <<Quan un amic ens ofèn hem d'escriure la nostra pena a la sorra perquè el vent de l'oblit s'ho emporti; en canvi quan un amic ens demostra la seva estima fent quelcom grandios com el que tu has fet per mi, s'ha de gravar a la pedra, i sobre tot a la pedra de la memòria del cor, on cap vent en tot el món, pugui esborrar-ho>>.

MANIFEST:

El dia més bonic? Avui.

La cosa més fàcil? Equivocar-se.

*L'obstacle més gran? **LA POR.***

L'error major? Abandonar-se.

L'arrel de tots els mals? L'egoisme.

La distracció més bella? La feina.

Els millors professors? Els nens.

El que fa més feliç? Ser útil als demés.

El misteri més gran? La mort.

Les persones més perilloses? Les xafarderes i les mentideres.

El sentiment més dolent? El rancor.

*El regal més bonic? **EL PERDÓ.***

El més imprescindible? La llar.

La sensació més agradable? La pau interior.

La força més potent del món? La fe.

La ruta més curta? El camí correcte.

Les persones més necessàries? Els pares.

*La cosa més bonica de totes? **L'AMOR.***

Mare Teresa de Calcuta

Cuina: Amanides per l'estiu.

Amanida de patates, Barata i fàcil de fer:

Ingredients:

- Patates.
- Salsitxes de Frankfurt.
- Mostassa.
- Maionesa

Poseu una olla al foc amb aigua i sal abundant fins que arrenqui el bull. Afegiu-hi les patates amb pell (millor d'una mida petita), fins que estiguin cuites. Traieu-les de la cassola i passeu-les a un escorredor. Deixeu-les refredar. Si les poseu a la nevera perquè agafin la textura que dona el fred, les podreu tallar millor.

Pelegu-les i talleu-les a rodones més o menys del gruix de dues monedes d'un euro juntes. Talleu també les salsitxes de Frankfurt a rodones de mig centímetre.

Amb un recipient a part barregeu la mostassa i la maionesa, a gust vostre, si us agrada que domini l'agror de la mostassa aneu-la afegint a la maionesa fins que quedi al vostre gust.

Barregeu les patates amb les salsitxes i la salsa i ho deixeu a temperatura normal, o ho refredeu a la nevera.

Amanida de lleties.

Ingredients:

- Lleties, que poden ser de pot.
- Tomàquet un punt madur perquè al tallar-lo deixi anar una mica de suc. També en necessitareu per ratllar.
- Pebrot vermell.
- Ceba, millor tendra.
- Tonyina.
- Ous durs.
- Alls.
- Oli d'oliva, sal, pebre i una mica de bitxo sec (pimienta de Cayena) .

Escorreu el suc de les lleties en un colador i barregeu-les amb la resta dels ingredients que haureu trossejat a daus. Poseu la preparació en un bol.

Per altra banda, ratlleu tomàquet madur al que afegireu uns alls pelats i picats en un morter junt amb una punta de bitxo, sal, pebre, oli i vinagre (aquest darrer és optatiu). Ho barregeu tot juntament amb les lleties i ho poseu a la nevera perquè en el moment de servir-ho estigui fresc.

I..... BON PROFIT

Peus de porc al forn: *Recepta facilitada per la Mª Dolors Rius, de la Masia de cal Cantí.*

Ingredients:

- Peus de porc. (vuit mitjos). Es calcula un peu sencer per persona, però això depèn de la gana de cadascú.
- Oli d'oliva, sal, pebre, molta i en gra, una fulla de llorer i una mica de timó, (al qui li agradi).
- Ceba.
- Alls.
- 1 pastanaga.
- 2 tomàquets per ratllar.
- Canyella.
- Nou moscada.
- 10 o 12 ametlles torrades.
- 1 i ½ galeta Maria.
- Una mica de molla de pa.
- Julivert.
- Conyac i vi negre ¼ de vas de mida corrent, de cada cosa.

Preparació:

Podeu bullir els peus crus, o comprar-los cuits. Si els bulliu amb l'olla a pressió, a mig gas, poseu-hi aigua, (que quedin coberts) sal, una ceba, uns grans de pebre, la pastanaga i les herbes que us agradin. El temps de cocció perquè quedin tendres és aproximadament d'una hora. Si els feu bullir amb olla normal serà d'unes quatre hores.

L'ideal és bullir-los el dia avanç i posar el suc a la nevera, ja que la gelatina quedarà sòlida i separada del suc. Els peus es treuen en calent i se'ls treu només l'os central.

En una paella es fa un sofregit amb la ceba i un gra d'all, quan la ceba queda transparent s'afegeix el tomàquet rallat, el conyac i el vi negre.

Quan el sofregit està cuit s'afegeix 3 o 4 cullerades de la gelatina que han fet els peus al bullir-los i es fa amb tot plegat, un petit xup, xup.

Es posen els peus en una safata que pugui anar al forn, i es cobreix (unes tres quartes parts) amb el sofregit, la gelatina que haureu afegit, un polsim de canyella i un polsim de nou moscada. Si us sembla que fa falta suc podeu anar afegint gelatina. Deixeu que s'agermani tot una estona.

Llavors passeu per la picadora o piqueu a mà.

- Un gra gros d'all.
- 1 i 1/5 galeta Maria, o qualsevol que no sigui carregada de sucre o greix.
- Una molla de pa.
- Julivert.

Escampeu la picada per sobre els peus, i a part, afegiu les ametlles torrades i triturades. Tot plegat ho col·loqueu al forn el temps just perquè la capa del damunt quedi lleugerament torrada.

Un bon truc sempre que feu qualsevol cosa al forn o feu un gratinat, és cobrir la safata amb paper de plata. No s'hi enganxa res, i les vostres mans a l'hora de fregar, ho agrairan.

I..... BON PROFIT